

ненията, се отдалечили послѣдователитѣ на Фокса. Верѣдъ борбитѣ на католицитѣ и реформати, които прѣдавали единъ другъ на проклетия, Георгий Фоксъ, отъ природа замисленъ и мечтателенъ, дошелъ до мисль, че нѣма истина ни въ едно вѣроисповѣдание, и человекъ е длъженъ да я черпе изъ своето сърдце, по непосредствено откровение отъ Св. Духа. За това квакеритѣ отхвърлили всички символически и богослужебни книги, както и всички обрядови дѣйствия църковни, и оставили само една Библия. Въ въскръсний день квакеритѣ тихо влизатъ въ простийтъ салонъ, съвършенно лишени отъ всякакви украшения, съ шапкитѣ (за да непоказатъ какво да е почитание на мѣстото на събранието) и сѣдатъ на прости столове, мъжие на една страна, жени на друга. Въ дълбоко мълчание и спокойна тишина тий се вдълбочаватъ въ четението на Библията и чакатъ вдъхновение отъ горѣ. На когото дойде вдъхновение (а това е, по думитѣ на квакеритѣ, такова оживление или биение сърдечно, що нѣма сили вече да бжде спокоенъ и да пази мълчание), този, (повечето пѣти единитѣ и сѣщи лица) или се моли, или проповѣдва. Който захваща молитвата, той се пуца на колѣна, а всичкитѣ други ставатъ (мжжѣтѣ си свалятъ шапкитѣ) и тихо слушатъ молитвата, подиръ пакъ сѣдатъ. Въ врѣме на проповѣдь става и сваля шапка единъ ораторъ, а другитѣ внимаватъ сѣдѣйки. Проповѣдватъ нѣкога нѣколко человекъ, единъ подиръ други, мъжѣ и жени. Понѣкога бива и тѣй щото, нито има кой да се моли, нито пъкъ кой да проповѣдва: тогава подиръ свършването на опредѣленото врѣме, всичкитѣ ставатъ и се захваща обикновенъ разговоръ. Квакеритѣ, освѣнъ това, заявили себе си: 1) съ отрицание на общественна или на каквато и да е друга клѣтва и 2) съ отвращение отъ война.

Край на първата часть.